

ظهور با «طَوْع» یا «کُرْه»

در اوضاع آخرالزمان علی‌الخصوص سال‌ها و ماه‌های اخیر، با توجه به تغییرات اجتماعی و اقتصادی و ارتباطی در جامعه، با عنایت به روایات، این عقیده از درون منبعث و این باور در ذهن‌ها متبادر می‌شود که تا ظهور فرصتی باقی نیست، و عن‌قرباً این اتفاق مهم جهانی رخ خواهد داد و این در حالیست که حتی در برخی اقشار ایمانی‌ها، از جهت وضعیت روحی و ایمانی، آمادگی لازم وجود ندارد که اگر ظهور با این شرایط اتفاق بیفتد، برخلاف فرازهای آخر دعای سلامتی حضرت مهدی(ع) «حَتَّى تُسْكِنَهُ اَرْضَكَ طَوْعًا» بجای ظهور توأم با «طَوْع» ، یعنی رغبت و شوق و اطاعت، ظهور با «کُرْه» ، یعنی کراهت و اجبار، اتفاق خواهد افتاد و اینگونه اتفاق، آن هم بعد از دشواری‌های غیبت را دیدن و شنیدن و چشیدن و تحمل کردن، برازنده‌ی منتظران و قبل از آن حقّ امام زمان(ع) نیست و لازمست با تلاش‌ها و فعالیت‌ها، چنین حالتی، به حالت ظهور همراه با «طوع و رغبت حضرت حجّت(ع)» تبدیل شود، تا هم مشتاقانه ظهور را بخواهیم و هم حضرت اشتیاقی برای ظهور و قیام داشته باشند، چرا که اگر این اشتیاق‌ها نباشد، بنابه روایات، یک روز به پایان دنیا هم مانده باشد، ظهور محقق خواهد شد. □

برای رسیدن به این چنین ظهوری (همراه با رغبت و اطاعت منتظران و اهل ایمان و رغبت خود حضرت) یکی از راه‌هایی که به نظر می‌آید مؤثر واقع گردد، اینکه، به کم‌قانع شدن در وجود خود از بین برده، و مطالبه‌ی وفور و بروز همه نعمت‌های ارضی و سمائی را که خدا برایمان آفریده و فقط حضرت می‌تواند در دولت کریمه بدان مواهب کثیر برساند را در خود ایجاد کرده و برای اطاعت و فرمانبری بی‌چون و چرا، همراه با طلب و دعا از خدا، جهت تغییرات روحی و فرمانبر شدن خودمان، تمرین نماییم؛ عبارتی ضمن اینکه خود برای متنعم شدن از مواهب الهی تلاش نماییم و برای اطاعت مطلق، خود را تمرین و عادت می‌دهیم، در کنار آن، یاری و مساعدت را نیز از خدای منان طلب نماییم، تا تلاش و اشتیاق و اطاعت خود را به بلوغ رسانده و خدا نیز امام را که نعمت بزرگ برای ما تعیین و معرفی فرموده، به ظهور رسانده و به وسیله‌ی ایشان ما را از دوران سخت و آزمون بزرگ غیبت برهاند و بدین ترتیب دوران طلایی ظهور و بهشت زمینی را تحت لوا و در سایه‌ی کرامت‌ها و عنایت‌های آخرین وارث غدیر، حضرت

وليعصر (عج) تجربه كنيم.